

Pelgrimeren
in Groningen

Etappe 20 Bezinning Kloosterpad Groningen

Gedicht: Het kind en ik.

Ik zou een dag uit vissen
ik voelde mij moedeloos.
Ik maakte tussen de lissen
met de hand een wak in het kroos

Er steeg licht op van beneden
uit de zwarte spiegelgrond.
Ik zag een tuin onbetreden
en een kind dat daar stond.

Hij stond aan zijn schrijftafel
te schrijven op een lei.
Het woord onder de griffel
herkende ik, was van mij.

Maar toen heeft het geschreven
zonder haast en zonder schroom.
Al wat ik in mijn leven
nog ooit te schrijven droom.

En telkens als ik even
knikte dat ik het wist
Liet hij het water beven
en het werd uitgewist.

Martinus Nijhoff

Vragen bij de tekst.

1. Martinus Nijhoff herkent in de waterspiegeling het kind in hemzelf. Op welke wijze kom jij de herinnering van je kind zijn tegen.
2. Zijn schrijvers/dichterstalent omschrijft hij eigenlijk als een (jeugd)herinnering. Welke jeugdherinneringen koester je waar je je eigen talenten in naar voren ziet komen.
3. Welke dromerige ervaringen aan je kind zijn heb de tijdens de wandelingen gehad.